

Ποιος μπορεί να ξέρει τι ακριβώς συνέβη στη σουίτα 2806 του περιφημού πλέον ξενοδοχείου «Σοφιτέλ» της Νέας Υόρκης, στις 14 Μαΐου; Κανείς. Κανείς, εκτός από τα δύο πρόσωπα που βρίσκονταν εντός· τον Ντομινίκ Στρος-Καν και την καμαριέρα του ξενοδοχείου. Το αμερικανικό δικαστήριο θα προσπαθήσει να βρει άκρη, να διαλευκάνει την υπόθεση. Και τότε, μόνον τότε, θα υπάρξει ένοχος και θύμα.

Οι λέξεις έχουν το βάρος και τη σημασία τους. Κι όμως σχεδόν όλοι, ειδικά τα Μέσα Ενημέρωσης, μιλούν για «το θύμα» και όχι «το φερόμενο θύμα», όταν αναφέρονται στη νέα γυναίκα, την καμαριέρα, που επισήμως από την αστυνομία ούτε το όνομά της είναι γνωστό.

Εάν όμως πριν γίνει η δίκη, η νέα γυναίκα είναι ήδη «το θύμα», τότε ο Ντομινίκ Στρος-Καν είναι ήδη «ο ένοχος». Δηλαδή είναι ένοχος για τις πράξεις σεξουαλικής βίας για τις οποίες κατηγορείται και για τις οποίες –ας μην το ξεχνάμε αυτό– ο ίδιος δηλώνει αθώος.

Η αμερικανική αστυνομία προστάτευσε –και πολύ σωστά έκανε– τη νέα γυναίκα. Καμία φωτογραφία της πουθενά. Ορθώς. Ενα τείχος έχει σηκωθεί για την καλύψει και την έκανε αόρατη. Ορθώς και πάλι. Δεν έγινε όμως το ίδιο για τον Ντομινίκ Στρος-Καν. Εδώ, οι κανόνες του παιχνιδιού δεν τηρήθηκαν. Απεναντίας.

Τον διαπόμπευσαν. Με χειροπέδες. Με τους αστυνομικούς να τον κρατούν από τους ώμους μη τυχόν και φύγει (;). Δες και ο έως χθες Γενικός Διευθυντής του Διεθνούς Νομοματικού Ταμείου ήταν ο Νο 1 δημόσιος κίνδυνος. Δες και ήταν ο αρχηγός της Μαφίας. Με εκατοντάδες κάμερες τηλεοράσεων να τον καταβροχθίζουν και καταϊγισμό από τα φλας των φωτογράφων χωρίς σταματημό ακόμη και μέσα στην αίθουσα του δικαστηρίου, όπου απαγγέληκαν στον

ASS. PRES

Καταδίκη πριν τη δίκη

Ντομινίκ Στρος-Καν οι κατηγορίες.

Το περιβόητο «Perp Walk» («Περιφορά του Δράστη»). Αληθινό μαρτύριο. Όταν το σκέπτομαι, νιώθω ότι η απόσταση ανάμεσα στις δύο πλευρές του Ατλαντικού μεγαλώνει. Από πού και ως πού; Σε τι εξυπηρετεί την τεκμηρίωση της αλήθειας αυτός ο εξευτελισμός; Σε τίποτα. Και τούτο, βέβαια, ισχύει όχι μόνο στην περίπτωση Στρος-Καν, αλλά στην περίπτωση όλων όσοι το υφίστανται.

Το «Perp Walk», δηλαδή ο δημόσιος εξευτελισμός του κατηγορουμένου πριν από τη δίκη. Η διαπόμπευση. Οι εντυπώσεις που δημιουργούνται μένουν ανεξίτηλες. Και το τεκμήριο της αθωότητας –κάθε άνθρωπος είναι αθώος μέχρι να αποδειχτεί ένοχος– τι έγινε; Μάλλον πήγε έναν μικρό περίπατο.

Οι αστυνομικές αρχές μπορού-

σαν να είχαν μεταφέρει τον Ντομινίκ Στρος-Καν διακριτικά από το αστυνομικό τμήμα του Χάρλεμ ως το δικαστήριο. Δεν το έκαναν. Ήθελαν τη διαπόμπευσή του, την καταστροφή του πριν από τη δίκη.

«Μιντιακή θανατική καταδίκη του Ντομινίκ Στρος-Καν. Περί αυτού πρόκειται και δεν διστάζω να το επαναλάβω. Μιντιακή θανατική καταδίκη· εσκεμμένη, οργανωμένη, σκηνοθετημένη από τις αστυνομικές αρχές». Ετσι χαρακτήρισε, σε συνέντευξή του στο ραδιόφωνο της «France Inter» και, επίσης, σε έντονη συζήτηση σε πάνελ στη δημόσια τηλεόραση της «France 2», ο Ρομπέρ Μπαντεντέρ (ο Γάλλος επιφανής νομικός, πολιτικός με κύρος, προσωπικότητα αδιάβλητη) αυτό το άθλιο θέαμα.

Πολλοί επικαλούνται ότι το «Perp Walk», δηλαδή η διαπόμπευση, εί-

ναι ίδια για όλους στις ΗΠΑ και, συνεπώς, έτσι εξασφαλίζεται η αρχή της... ισότητας. Ασημοί και διάσημοι, ίδια αντιμετώπιση. Σαχλαμάρες και υποκρισία μαζί. Πρόκειται ουσιαστικά για αυταπάτη (ή οφθαλμαπάτη, αν προτιμάτε) ισότητας.

Γιατί; Διότι τον τάδε θλιβερό ντίλερ που δεν τον ξέρει κανείς, δεν τον περιμένει μιντιακός διασυρμός. Ενώ βεβαίως τον Ντομινίκ Στρος-Καν, τον Γενικό Διευθυντή του Διεθνούς Νομοματικού Ταμείου, περιμένουν να τον απαθανάτισουν με τις χειροπέδες όλα τα κανάλια και οι φωτορεπόρτερ του κόσμου. Ο άσημος τη γλιτώνει, επειδή είναι άσημος. Ο ισχυρός την έχει βάψει, ακριβώς λόγω της ιδιότητάς του. Πού την είδατε, λοιπόν, την αρχή της ισότητας;

Ο Ντομινίκ Στρος-Καν, ακόμη και αν αποδειχθεί στο δικαστήριο ότι είναι ένοχος, πάλι τίποτα δεν θα μπορούσε να δικαιολογήσει τη διαπόμπευση που υπέστη.

Απεχθάνομαι τις θεωρίες συνωμοσίας και τη συνωμοσιολογία όσο τίποτα. Πάντως, αρκετοί θα ήθελαν την πολιτική εξουδετέρωση του Ντομινίκ Στρος-Καν. Αυτή έχει επιτευχθεί.

Το αμερικανικό δικαστήριο θα αποφανθεί εάν τελικά ο Ντομινίκ Στρος-Καν είναι αθώος ή ένοχος. Ομως ακόμη και στην περίπτωση που θα αθωωθεί, η καταστροφή έγινε (δεν θα μπορέσει να είναι υποψήφιος στις γαλλικές προεδρικές εκλογές, που οι μετρήσεις τον έφεραν πρώτο). Έχει καεί πολιτικά. Και σε αυτό έχει συμβάλει η διαπόμπευσή του και η καταδίκη πριν τη δίκη.

Υ.Γ. Με τη σύλληψη –του σφαγέα της Σρεμπρένιτσας και όχι μόνον– όλα τα αστέρια της Μεγάλης Σερβίας βρίσκονται πια στη Χάγη. Εκεί, ο Μλάντιτς θα συναντήσει και τον Ράντοβαν Κάρατζιτς, ο οποίος ως ψυχίατρος θα απαλύνει τα άγχη του.

Λ και Λ, όπως Δεηλασία Λουλουδιών

Από πού να ξεκινήσω; Το τελευταίο διάστημα στο κέντρο της Αθήνας έχουν γίνει, και συνεχίζουν να γίνονται, πολλά φρικτά. Κρούσματα της πιο ακραίας βίας και βαρβαρότητας. Τα παρακολουθούμε. Συμβάλλουμε με την απάθειά μας στη συνέχισή τους. Το έδαφος γλιστράει κάτω από τα πόδια μας, αλλά εμείς που ζούμε σε τούτη την πόλη δεν λέμε «ως εδώ». Θα αναφερθώ τώρα σε ένα από αυτά τα πρόσφατα κρούσματα που «ολοκληρώθηκε» σε δύο μέρη. Το

πρώτο μέρος πήρε δημοσιότητα. Το δεύτερο παραμένει περίπου άγνωστο. Με τη σειρά. Σάββατο 14 Μαΐου, μεσημέρι, στα Εξάρχεια, μια ομάδα από εκείνα τα «επαναστατικά παιδιά» (τρομάρα τους) επιτέθηκε στο αστυνομικό τμήμα της οδού Καλλιδρομίου με βόμβες μολότοφ. Σημειώστε ότι την ώρα που έριχναν τις μολότοφ, στον ίδιο ακριβώς δρόμο, ελάχιστα πιο κάτω από το τμήμα,

γίνονταν λαϊκή αγορά. Σημειώστε επίσης ότι τα «επαναστατικά παιδιά» έβαλαν φωτιά και σε μια αστυνομική μοτοσικλέτα σταθμευμένη σχεδόν δίπλα στον πάγκο της κυρίας που πουλούσε λουλούδια στη λαϊκή. Αποτέλεσμα; Η μοτοσικλέτα εξερράγη τραυματίζοντας σοβαρά την ανθοπώλιδα και δύο άλλα άτομα που έσπευσαν να τη βοηθήσουν. Στο σημείο αυτό τα «επαναστατικά παιδιά» έδωσαν τη σκυτάλη της φρίκης στους πελάτες της λαϊκής. Ίδού, πώς έρχεται και δένει η μία βαρβαρότητα με την άλλη. Ανατριχιαστικό. Αποκρουστικό. Μου το βεβαίωσε φίλος αυτόπτης μάρτυρας. Ενώ η ανθοπώλις μεταφερόταν με βαριά εγκαύματα στο νοσοκομείο, κάποιος «ευυπόληπτος» πελάτης της λαϊκής ορμούσαν και έπαιρναν τα... λουλούδια της. Η άτυχη γυναίκα καιγόταν και οι «ευυπόληπτοι» άρπαζαν το εμπόρευσμά της. Μη μου πείτε ότι πρόκειται για μεμονωμένο περιστατικό. Απεναντίας, πρόκειται για χαρακτηριστικό περιστατικό εξαχρείωσης. **Στον πάτο έχουμε φθάσει ήδη, αλλά να που έχει και πιο κάτω.**

Μικρό Αλφαβητάριο

ΕΥΡΩΠΗ-EUROPE-EVROPA

«Με παράλογο στο παράλογο»

◆◆◆ Μια αλλόκοτη ιδέα, σχεδόν σουρεαλιστική. Την επινόησαν και την έβαλαν σε εφαρμογή κάποιες ομάδες νέων στη Ρωσία, για να μπορέσουν ακριβώς να παρακάμψουν την απαγόρευση των διαδηλώσεων που ισχύει στη χώρα τους. Στη Ρωσία, ως γνωστόν, οι αρχές απαγορεύουν κατά κανόνα τις διαδηλώσεις και βρίσκουν απίθανες δικαιολογίες και προφάσεις ώστε να τις χαρακτηρίσουν παράνομες. Τι σκαρφίστηκαν, λοιπόν, αυτοί οι νέοι Ρώσοι;

◆◆◆ Αντί για «διαδηλώσεις» οργανώνουν «...δηλώσεις». Αντί για «διαδηλωτές» αυτοαποκαλούνται «...δηλωτές». Αγόρια και κορίτσια, χαμογελαστά αλλά σιωπηλά, βγαίνουν στον δρόμο κρατώντας πλακάτ, πολλά και πολύχρωμα πλακάτ, στα οποία έχουν επιτίδες γράψει τα πιο ακατανόητα –παλαβά, παράλογα, άλογα– συνθήματα. Πλην όμως όσο παλαβά και

αν φαίνονται εκ πρώτης όψεως, άλλο τόσο έχουν άποψη. Πολιτική άποψη. Κλεισίμο μαπιού. Οποιοσδήποτε καταλάβει, καταλαβαίνει. Και μάλιστα πολύ καλά. Παραθέτω αμέσως ορισμένα από αυτά τα συνθήματα για να πάρετε μιαν ιδέα.

◆◆◆ «Σκέψου σφαιρικά και δράσε βλακωδώς»... «Με παράλογο στο παράλογο»... «Παραείστε βαρετοί για να ασχοληθούμε μαζί σας»... «Εδώ δεν είναι εδώ για εσάς».

◆◆◆ Τα παραπάνω συνθήματα κυριάρχησαν στη διαδήλωση –διορθώνω, στη «...δήλωση»– που έκαναν 4.000 νέοι Ρώσοι, εφέτος την Πρωτομαγιά, στο Νοβοσιμπίρσκ, την τρίτη μεγαλύτερη πόλη της Ρωσίας. Άλλες ομάδες νέων –με τα ίδια συνθήματα, την ίδια ημέρα– έκαναν επίσης αισθητή την παρουσία τους στη Μόσχα, στο Βλαδιβοστόκ, στην Αγία Πετρούπολη.

«Με παράλογο στο παράλογο», λοιπόν. Αυτές οι πρωτοβουλίες της ρωσικής νεολαίας έχουν ήδη τη μικρή τους ιστορία. Εκδηλώθηκαν πρώτη φορά πριν από επτά χρόνια, την Πρωτομαγιά του 2004. Ημέρα άκρως συμβολική. Παλιά, επί υπαρκτού σοσιαλισμού, δηλαδή υπαρκτού σταλινισμού, η 1η Μαΐου ήταν η «Ημέρα των Εργατών». Τώρα, επί υπαρκτού ποτινισμού, η 1η Μαΐου έχει μετονομαστεί σε «Ημέρα της Ανοιξης και της Εργασίας».

Στη Ρωσία, το να εκφράσεις δημόσια μια πολιτική γνώμη αντίθετη με τις προδιαγραφές του Κρεμλίνου οδηγεί στο αστυνομικό τμήμα. Οι Ρώσοι νέοι που αντιτίθενται στο «σύστημα Πούτιν» βρήκαν αυτόν τον έξυπνο τρόπο για να διαμαρτυρηθούν. Πικρή διαπίστωση: Βλέπουμε ότι η έλλειψη ελευθερίας, πολύ συχνά, γίνεται πηγή επινοητικότητας.